

Vychází dne 26.6.2003

Číslo 29

Obsah

Kronika

Pražská stovka	3
Guláš - Mikuláš	4
Stromek 2002	5
Zimák 2002 - 2003	6
Zimní výprava	10
Pololetky u Balounů 2002.....	12 a 14
Puťák Jeseníky	16

Hra v Praze	19
Studánky, Velikonoce	20
Kec a „Nabodenička“	25
Voda	26
Dobříš - Praha	27
Sraz v Herbertově	29

NášUP

Avia B 20	30
Bylo nebylo	32

Vyšlo o nás v tisku (Respekt 9. 6. 2003)

Křeček se stal mediální hvězdou.

Domů do Evropy

Vážně a naposledy: měli bychom říci NE?

Vizus na hraně: kritičtější Evři spravně a přitom chytří vyřídí dotace - není to „právně a jistota“?

Pražská stovka

29. - 30. listopadu 2002

Jak už je u tohoto pochodu zvykem, konala se 28. Pražská stovka na přelomu 29. a 30. listopadu. Známi chrti a tradiční účastníci z posledních let tento rok hledali spásu ve výmluvách na množství práce a jiné zábavy, a tak jsme na noční část nakonec vyrazili jen ve dvou. Sova se zařadil do startovní listiny poprvé a rozšířil tak počet uznaných tuhýšů na 62 (startovní číslo však měl 185, protože řada tuhýšů se účastnila opakovaně). Pro letošní rok jsme se vrátili na tradiční trasu a cca ve 23:03:23 (29.11.2002) jsme vyrazili z Roztok. Počasí bylo pošmourné, poměrně teplé a někde na úrovni Černého Vola počalo pršet (tradiční oranici posledních let jsme obešli po zpevněné cestě po severním břehu Kopaninského potoka). Pršelo drobně a vytrvale až do Chrásťan. Díky tomu (nedalo se téměř nikde sedět) a taky díky malému počtu lidí, na které se furt jen čeká, ubíhala trasa dost rychle a kontrolními body jsme procházeli v rekordních časech: Dobrovíz (západní úvrať, 19. km) cca 2:00-2:20, Zbuzany (31. km) cca 5:30, Radotín most (42. km) cca 7:10. U slepého ramene Vltavy za strakonickou silnicí jsme byli za rozbřesku a přibývajícím světlem ukazovalo čím dál zřetelněji, že pokus o přechod je beznadějný. Vrbičkami, muldičkami a houštím jsme se nakonec museli vrátit až na silnici do Lipenců. Zbraslav jsme si tedy vychutnali v plné kráse, včetně poutního kostelíka na vršku kopce a třešnové aleje. Tím se nám podařilo zažehnat nebezpečí, že na Zbraslavské nádraží, kde jsme měli v 8:00 sraz s Ahalbertem, dorazíme předčasně. Dorazili jsme v 8:02. Tedy my. Asi za dvacet minut zatelefonoval Aha, že mu ujel vlak (překvapení, že?). V čekárně vyto-

pené v srpnu i nyní jsme odpočinuli další hodinku do Ahalbertova příjezdu a na trat' jsme vyrazili asi v půl desáté. Na Závisti nad Hálkovým pomníkem jsme se vmísili do řad čtyř pořadatelů konkurenční „Pražské stovky“ (pochod pořádaný pražskými turisty) - závodníci či startující se nedostavili, a tak nás pořadatelé lákali k dezerci z Pražské 100 na Pražskou 100. Neuspěli. Cesta náhorními planinami byla celkem příjemná, počasí vlahé a mírně pošmourné, avšak bez deště. Oranici za Lhotou jsme obešli přes Ohrobec a jinou oranici. V Psárech (díky zacházkám 62. km) jsme objevili zkratku obcházející nudnou silnici (musí se jít ve vsi přímo podle potoka, všechny ulice jinak končí slepě v nějakém dvoře) a v Dolních Jirčanech jsme zase našli zacházku do Jirčan Horních. Průhonickým parkem (tentokrát jsme

zaplatili vstupné) jsme došli do Průhonic (letos cca 75. km) asi deset minut před třetí. Po chvilce diskusí jsme opustili tradiční trasu a místo po silnici na Uhříněves jsme se vydali podle Botiče po červené značce. Tak jsme došli do Křeslic a pak dále přes Petrovice (odtud by se dalo vrátit na původní trasu do Dubče) podle přehrady do Hostivaře. Skončili jsme pár minut před pátou (za soumraku) u tramvaje na cca 85. km. Tím jsme završili 10 896. tuhýšský kilometr (no ano, už třetím rokem ukrajujeme z druhého zemského kvadrantu). Takže nashle napřesrok na jubilejním 29. ročníku.

Tatouch

Guláš Mikuláš

7. prosince 2002

Po kecu druhý den následoval Guláš Mikuláš. Někteří přespávali a pro ty, co spali doma, byl sraz ve 12:30 v klubovně nebo ve 14 hodin na bahnitém místě u Vltavy. Z klubovny nás vyrazilo šest, takže jsme měli plné ruce. Kvůli Kexově výrobě pra-

porků jsme nestihli tramvaj a přišli pozdě. V tramvaji se Kvíčala nejdřív rozplácl ve dveřích a pak dvě zastávky řečnil. Na místě nás čekali ostatní. Zbývalo nasednout do lodí a rozžhavit kamna. Turbo se to pokusil překazit špatnou obsluhou, ale jiní to napravili. Zatím se Pytlíci cachtali ve vodě. Asi 45 minut poté jsme konečně vyrazili.

Museli jsme hodně zabrat, protože někdo řekl, že to stihnem před tím parníkem. Již za nimi jel Hroch s někým na jedné kánoji. Ti dokonce parník zastavili. Prý je pustil. Slavnostně jsme projeli pod Karlovým mostem. Mezitím si Ondatra seškvařil kabát o komín. Museli jsme ty, co jim byla zima, vysadit na břeh a radit jim, aby dělali dřepy. Nikdo je nedělal. Taky si ti na druhé lodi vzpomněli, že mají ešusy, tak jsme jim odlili trochu guláše na jejich kamna. Guláš se vařil velmi pomalu. Nakonec jsme se rozhodli jet zpátky a jíst na břehu. Guláš se konečně ohřál. Většina vystoupila na souš. Maďal přikročil k nám a chtěl ukrást guláš, jenže když byl guláš na druhé lodi, která se jala odjíždět, Kule zatáhl za provaz, který držel jejich kamna, a zbytek si domyslíte... Maďal rychle vrátil guláš zpátky. Jejich 3 ešusy s gulášem se trochu vylily. Maďal začal jíst guláš z podlahy, ale za chvíli ho Alfons přesvědčil, že ne, tak toho nechal. Konečně se začal guláš rozdávat a zanedlouho byl pryč... Udělalo se kolečko a vrátili jsme se domů, do tepla, do vany, do peřiny...

Paedr.

Stromek 2002

21. prosince 2002

Dnes je 21. března a Kule si vymyslel, že potřebuje napsat stromek. Pokusím se tedy vydolovat něco z paměti. Nuže, zde jsou mé skrovné vzpomínky.

Stromek proběhl jako obvykle zhruba týden před Vánoci. Hlavní náplní této výpravy bylo nalezení keltského pokladu. Závěr tohoto úžasného dobrodružství měl proběhnout (a proběhl) právě na Stromku. Alfons s Maďalem vyrážel poněkud dříve než my ostatní a připravili hrací pole.

Úkol byl následující. Podle mapy, kterou jednotlivé výpravy (družiny) získaly, se měl nalézt poklad. Jenže mapa byla záhadná a neříkala hledačům přesně, kde se poklad nachází - na mapě bylo vyznačeno několik různých míst, kde by se poklad mohl nacházet. Takže to dost záviselo na náhodě, kdo se dostal dříve k tomu správnému místu. Nakonec po určitém bloudění všechny výpravy zdárně dorazily k cíli. To, co našly, jim určitě vyrazilo dech. Velký, cca dvacetilitrový měděný kotel, zevnitř pocínovaný, který Alf přivezl z Turecka, z části naplněný piškoty. Musím podotknout, že byl dost těžký, takže se následně všichni vystřídali v jeho nošení. Cestou ke stromku jsme trhali jmelí.

U stromku jsme zapálili oheň, ozdobili stromeček, zazpívali koledy, zakousli nějaké to cukroví a rozdali dary-nedary. Jak čas ubíhal, pomalu se stmívalo a my vyrazili na vlak do Klínce. Cestu nám lehce znepríjemnil potok, který si po srpnové povodni trošku poupravil břehy a tím i cestičku. Museli jsme proto přeskakovat po kamenech a jinak čelit rozmarům příhody. Mám pocit, že se někdo i trošku vykoupal - naštěstí nebylo moc zima. Na nádraží jsme pak hráli HU a stopovali vlak pomocí blikáčky na kolo. Pak jsme nastoupili a odfrčeli do Prahy. Víc už z paměti nevydolují, a proto se s vámi rozloučím.

*Ahoj
Turbo*

Zimák 2002-2003

26. prosince 2002 - 4. ledna 2003

Už dlouho jsem nepřispěl se svou troškou do mlýna, jak se říká, a tak myslím uzrál čas, abych opět zaznamenal nějakou odřívovou akci. Los padl na Zimní tábor.

Pravda, přijel jsem až 30. prosince, a tudíž první dny, naplněné veselou náladou u srovnávání placu na týpko, při shánění a zpracovávání dřeva a na cestě pro proviant, mi nějak unikly. Z druhé ruky však vím, že krom dne, kdy si Maďal zničil svůj smysl života doběhnutím na Kralický Sněžník, se nic zvláštního nedělo – pokud nepovažujete za zvláštní abnormality funkce trávicích traktů zúčastněných a nechcete vědět, kolikrát a za jakým účelem museli z týpky. Neberte to však příliš vážně, všichni dobře víme, že Aha, Sova, Turbo, Tatouch, Kule a Maďal i opozdilci jako Křeček a Hroch jsou na slovo vzatí zálesáci a sportovci. A jen mokré počasí jim bránilo pod-

nikat Rychlebskými vrchy nadstandardně dlouhé výpravy.

Nebudu již dále omílat vyprávění bájných starců a pustím se do toho, co jsem sám zažil. První vtipný zážitek týkající se Zimáku jsem potkal den před mým odjezdem. Vyzvedával jsem nestandardním postupem uložené Ahalbertovy lyže v úschovně zavazadel na Hlavním nádraží. Asi po 20 minutách plodného hovoru s jistou paní mi je sice nakonec dali, ale těch 20 minut jsem vyplnil perným přemlouváním.

Dále již šlo vše jak na drátkách. Den poté jsem stihl vlak a s jedním přestupem vesele dorazil do Horní Lipové. Venku posněživalo a předpověď byla mrazivá. Přetáhl jsem si kapuci přes uši a hbitě vyrazil na táborový palouk. První, co jsem v týpku uviděl, byl nějaký veliký černý kotel plný vody. Tak na to jsem se nejvíce těšil: náš turecko-keltský kotel funguje! Přišel jsem včas a stihl i večeři. Byla bramborová kaše z pytlíku, o které se kdosi tvářil, že jí bude málo, a měl myslím pravdu, a k tomu uzené maso, kterého bylo více než dosti. Začal jsem postupně pronikat do tajů a zákulisních rejdů letošního Zimáku. Například o jídle měli přehled jen Aha a Kule. Nechci nijak snižovat váhu možnosti jejich samostatného rozhodování, ale jídla jsme měli tak pro dvojnásobek lidí. Loni tomu bylo rovněž tak a jídlo kupovali titíž. Na druhou stranu si myslím, že se to časem naučí a všem nám vytřou zrak!

31. 1. 2002 jsme vyrazili na společný výlet na běžky. Později jsem toho trochu litoval, jelikož jsem toho mohl využít a také si zničit smysl života. Další dny mi již nepřálo štěstí a já se na Kralický Sněžník už nedostal. Buď jsem zaspal, nebo začalo usilovně

pršet. No zkrátka důvody k výmluvám jsem nemusel hledat příliš dlouho :o) Nicméně tento den nám počasí přálo a my jsme přes Smrk, (o)Travnou horu a chatu Paprsek dorazili pěknou stopou nad sjezd k Medvědí boudě, kde jsme trochu mimo hlavní stopu objevili Růžovou chatu. Hned jsme se do ní zakoukali (toto berte obrazně, jelikož chata měla vyplněné dveře a oknice). Bohužel jsme tam nenechali vzkaz nepřítomnému majiteli, aby se nám ozval.

Musím zmínit, že nás opustil Turbo. Nějak moc pospíchal domů, a tak na běžkách ujel asi kilometr a již se vracel zpět pro batoh a na vlak. Cestou zpět jsme se malinko rozsypali a já a Maďal jsme potkali zmateného Křečka u chaty Paprsek, kde se motal mezi pomalovanými lyžaři, kteří již slavili nový rok. Ostatní jsme dojeli u rozcestníku před Paprskem. Málem jsme s Maďalem nedojeli, bylo třeba se trochu jistit a přes naše horolezecké zkušenosti jsme se nakonec pěkně vyváleli ve sněhu. Po chvíli jsme už zvykli na obtížný výstup

a vydali se směrem k zelené značce - cestě na Smrk. K týpku jsme přijeli těsně před setměním a já jsem marně doufal, že Kule už bude připravovat svá vysněná kuřata, aby silvestrovská večere byla dobrá a včas. Kule tam ještě nebyl. Přijel s Aha až notně po nás a vypadali, jako by právě na pokraji sil přešli Grónskou zem. Kuřata se příliš nepovedla. Nevím, jak je to možné. Přes usilovné topení a pálení se nám po třech hodinách pečení nepodařilo dostat maso u kosti ze stavu syrového. Ach jo! Čili příchod nového roku jsme propekli, prosmažili a projedli! No nic mohlo nás hřát, že si na nás vzpomněla naše drahá „Teta“ (Přemysla Jana) a poslala nám SMS s přáním do nového roku. Přidal se i Horác s Mášou jejich nám známými potomky a novým přírůstkem Kubou (31. 1. 03 11:40, 3,1 kg, 47 cm...:o) Po sněžení toho, co se „dalo“, a malém zákusku ve formě cukroví jsme ulehli k zaslouženému spánku.

1. 1. 2003 jsme zahájili tím, že jsem spal o něco déle, než jsem chtěl, což způsobilo, že Maďal nevyrazil brzy na dlouhý výlet a ještě tento den i se Sovou odjeli. Na výlet, i když ne na Ten dlouhý, jsme nakonec ale vyrazili, a to i Maďal, který odběhl jako první. Po té, co jsem přemluvil Ahalberta, aby šel na lyže, a náležitě jsem mu je namažal, Kule nevydržel a také se rozhodl pro ta dlouhá prkénka. Den nebyl příliš sportovní já (a myslím, že jsem nebyl sám) jsem jej vyplnil hlavně komponováním fotek a pak také trochu focením :o) Večer nás opustil Maďal se Sovou. S postupujícím večerem jsme přemluvili Hrocha s Křečkem, aby provedli hygienu a vykoupali se v naší tůňce u týpka. Hroch si tuto část zkoušky do zimníka odbyl celkem bez řečí, ale Křeček se jen tak ve slípech rozhodl, že raději zmrzne venku v suchu než ve vodě a chvíli trvalo, než jsme ho s Hrochem přemluvili, aby neblbnul a radši tam hupsnul. Takže adeptem na kolečko zimníka jsou asi již oba, nebo ještě něco chybí?

2. 1. 2003 byl pěkný kluzný den. A myslím, že to byl zrovna ten den, kdy jsme se blíž seznámili s Hrabošem polním, kterého jsme asi naším teplem a jídlem probudili k nevidané aktivitě. Ta se točila hlavně kolem

Zlatých oplatek :o) Toho drzouna jsme si na konec i natočili, jen bohužel ne zrovna při činu. Nabízenou potravu si nevezal a ohrnul nad ní po náležitém očichání nos. Asi se řídí rčením, že „kradené nejlip chutná“. Z kopce nad tábořištěm jsme si vyjezdili a jinak upravili dráhu pro sjezd na zádech, po zádech i po zadku (dobře to popsal Aha v Kulecím filmu). Práce to byla zdoluhavá a jízda pak byla velmi rychlá. Jednou jsem se měl pocit, že jedu v lavině. Odletující sníh mi ucpal všechny tělní otvory a já se nezadržitelně a nekoordinovaně řítíl vpřed. Když jsem zastavil, měl jsem pocit zasypaného, co se právě dostal z pekelné jízdy lavinou. Každý ale při sjezdu měl své zážitky, a tak se svými končím. Jízdy jsme zakončili kácením a následným sběrem a řezáním dřeva. Tatouch stále chodil a bručel si pod vous, že jsme maximalisti, a Kule zase chtěl pokácet celý les. Chtěl jsem se držet zlatého středu, ale musím říci, že nakonec Kule realisticky vystrážlivěl a dřeva nebylo ani málo, ani moc. Jen asi dvě náruče štípaných polínek nám zbyly pod stromem do příštího roku.

3. 1. 2003 — poslední šance vyjet na Kralický Sněžník. Nezdářilo se, venku lilo jak z konve. Když déšť ustal, vyrazili jsme ve složení Aha, Kule, Tatouch a Alfons na výlet k Nýznerovským vodopádům. Hroch a Křeček šli také, ale jen asi 20 metrů a pak to pro nepřekonatelný odpor otočili, že budou raději dělat dřevo. Cesta k vodopádům byla nejdříve těžká a mokrá jako sníh v celých horách a pak zase ledová a kluzká. Vodopády však stály za to. U nich jsme se rozdělili, Kule a Aha šli do Žulové na vlak a já s Tatouchem po zelené na Smrk. Kule byl s krajem okolo Žulové citově spjat, jelikož jeho tatínek tam před válkou pracoval. Má doma nějaké fotky z té doby a tak šel

natočit ona místa, jak vypadají po více jak půl století. My s Tatomem jsme si užívali několikakilometrové chůze do mírného kopečka po krásně zledovatělé a kluzké cestě. Šli jsme skoro tanečním krokem, který vznikal vyrovnáváním nechtěných skluzů. Těsně před Smrkem jsme malinko bloudili, nemůžu říci, že zabloudili, jelikož jsme šli dobře, a to i přesto, že jsme se snažili ve tmě ze správné cesty uhnout. Nepodařilo se to, a tak jsme dorazili přeci jen na Smrk. Cestou z něj jsme si mohli užít několik decimetrů tlustou sněhovou houbu nacucanou durch vodou. Suší jsme do týpý opravdu nepřišli. Kule a Aha vypadali velmi podobně, ač nemuseli prošlapávat sníh takovou dobu. Hroch s Křečkem opravdu nařezal všechno dřevo a něco i naštipali.

4. 1. 2003, sobota. Čas návratu domů. Probudil mě můj otravný budík. Poté, co jsem rozdělal oheň, jsem se pokusil vzbudit ostatní a vyšlo to. Jen Aha chvíli odolával, ale to by zase nebyl on, kdyby vstal hned na povel. A nás by ten den snad ani nebyvil, kdyby Aha nedělal takové drahoty o těch pár minut navíc ve spacáku. Po kvalitní snídani skládající se z topinek a sýra a spousty jiných dobrých věcí (toto jídlo jsme si velmi oblíbili a několik posledních dní zimáku jsme mu byli opravdu věrní), jsme počali balit věci své a některé spo-

lečné. Hlavně ty, co měly přijít do našich batohů. Dále bylo na pořadu dne sušení liningu a rozebírání interiéru a posléze i exteriéru týpka. Vše se zadařilo v relativně dobrém čase a Ahalbert odešel z tábořiště dokonce asi hodinu a půl před odjezdem vlaku, „aby nám koupil lístky“. Ať již tuto lest prohlédl, nebo ne, skutečně vyrazil a na nádraží došel včas (loni dorazil asi 15 minut po pravidelném odjezdu vlaku a jen sněhová kalamita, která způsobila vlakové zpoždění, mu zachránila život:o) My jsme Kuleho a Tatomu ponechali na místě a vyrazili s týpkem napřed. Trochu jsme si v záprahu popoběhli a na asfaltce u Lipové jsme se pěkně poklouzali i s následným rozbitím úst. Na nádraží nám zbyl čas i na převlečení do suchého a čistého.

No, a to je už konec. Jestli napjatě čekáte, zda jsme opravdu zvládli do vlaku nastoupit a odjet, tak ano a žádné další komplikace nás cestou domů již nepotkaly. Potkali nás jen Sova a Turbo, kteří nám přišli na nádraží pomoci s týpkem. Budíž jim za to vzdán dík.

Zapsal jeden z přímých účastníků - Alfons

Zimní výprava

17.- 19. ledna 2003

Výpravu jsme zahájili ve složení Kule, Kotul, Kubula, OMV, Ahalbert a já (Paedr) v pátek v 18:10 srazem na Hlavním nádraží. Tatouch až na Smíchově. V 18:20 jsme volali k Ahalbetrům, kde je, protože to je už za 10 minut. Doma to zvedl Ahalbert, že prý už jede. Mezitím OMV hlídal batohy, toho využil zloděj a Kotulovi odcizil peněženku. Nakonec jsme dojeli na Smíchov s Ahalbertem jiným vlakem a stihli ten, co nám ujel na Hl. nádraží. Ve vlaku jsme hráli Macháčka a řešili trable s lístky (význam slev „junior“ a „dítě“) s průvodčím. Vystoupili jsme ve Zdicích, vydali se na pouť a přemýšleli o trestu pro Ahalberta za pozdní příchod. Z asfaltky jsme odbočili na bahnivku a vyndali si baterky. Výstup na nedaleký kopec byl ztížen ledem, který pokrýval cestu. Trochu jsme si oddechli u altánku, poodešli k rozcestníku, sestoupili na louku a jali se stanovat u nedalekého posedu.

Ráno jsme po nějakých trampotách, jako například moje a Ahalbertovo SK na louce,

kterými jsme ztratili mnoho času, protože Ahalbert se nechtěl nechat přemluvit, dohodli směr cesty a v 11 hodin vyrazili na Vraní skálu. Tam jsme se zapsali do knihy a chvíli se kochali výhledem. Kotul vytasil křížaly, takže bylo co papat. Po chvíli blbnutí jsme se vydali dál, tedy spíš nazpátek. Vzali jsme ostrý svah skoro svisle dolů přes nějaké trní. V údolí jsme narazili na jezírko s ledem a chvíli tam blbli. Na cestě jsme ještě proslapávali (Kotul, Kubula a já) nějaké ledy na kusy. Počali jsme při cestě hrát synonyma, a tak nám to běželo rychle. Oběd jsme udělali rovněž u posedu [ale jiného].

Po obědě jsme přešli nějaké kopce a hledali nejlepší směry. Stále více jsme se začali strkat do houštin, a jak se jednou připletl do potyčky Kule, vyjel z asfaltky po ledu ven... Tatouch řekl, že je tam hájovna a že nesmíme řvát ta synonyma. Po hájovně

nastupoval menší kopec a lovecký altánek. Potáceli jsme se někudy k potoku a hledali místo ke spaní. Našli jsme je a začali rozbíjet led na potůčku, abychom se dostali k blahodárné vodě. [Následující větu se nepodařilo rozluštit.] V místě našeho stanu byl šutr, se kterým jsme cloumali asi 15 minut, ale ten si nedal říct, nedal a nedal, tak jsme ho zacpali mechem, mizeru. Chtěli jsme uvařit čaj, jenže Aha vodu osolil, takže jsme vařili špagety. Do špaget se dal sýr, zelenina a protlak. Večeřeli jsme tak, že špagety padaly na zem, ale Kotul je kydal rovnou na ruce. Většina šla spát, jen Kubula s Ahalbertem vařil špagety, až tím nakonec zaneřádili les.

Ráno jsme se probudili později a pojídali uvařený porridge, kromě Ahalberta, který mazal chleby. Ostatní také, jenže ti už byli zbaleni. Vyrázili jsme v 11 hodin a počali hrát synonyma. Cesta vedla nejdříve po

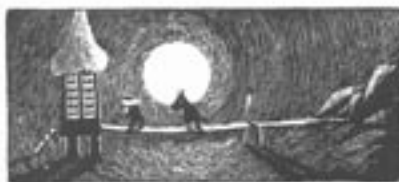
svahu a poté podél potoka takovým způsobem, že jsme museli každých 400 metrů přelézat přes led. Začali Kubula a Kotul, kteří vždy našli cestu chybnou [toto slovo je sporné]. Většinou jsme (Kotul, Kubula a já) přelezli dřívě a ostatním odsekávali kousky ledu.

Po chvíli jsme narazili na asfaltku a nějaký kopec. V kopci byl asi dvoustmetrový úsek tvořený metr širokou cestou ohrazenou ploty. Šel jsem prvně a za mnou Tatouch, když v tom se ukázalo, že jsme mezi sebe skřípli nějakou srnku. Ta se nakonec prodrala plotem a štrádovala si to někam pryč. Na kopci jsme našli slunné místo a počali obědvat. Další část naší pouti byla stíhací, protože jsme nevěděli, v kolik nám přesně jede vlak, jen to, že jede přibližně v 17 hodin. Při cestě jsme se strkali ven z vozovky.

Došli jsme do města [Žloutkovice], kde bylo nádraží (byli jsme tam na Berounce). Kubula prohlásil, že to tam zná, že máme jít za ním. Kousek jsme šli a narazili na slepou. Museli jsme se vrátit a obejít řadu domů. Na nádraží jsme zjistili, že nám to jede asi za 40 minut [druhá část věty je nejasná]. Po chvíli nás to přestalo bavit, tak jsme dělali skok do dále. Tatouch byl suverén. Vlak nás naložil a už jsme vyjžděli směrem ku Praze. Na Smíchově jsme udělali kolečko a odešli domů.

Paedr.

(přepsal Aha)

Zimní výprava leden 2003
Zdice - Žloutkovice

Pololetky u Balounů

Pololetní výprava na Žalý za kamarády Pind'ou, Fifinkou, Myšpulínem, Bobíkem a kapitánem Klossem

30. ledna - 2. února 2003

Čtvrtek

Sešli jsme se v pozdně odpoledních hodinách na autobusovém nádraží Florenc. Jako poslední, ale přece včas (proč jste ho tedy chudáka házeli do sněhu?) dorazil tradičně Ahalbert, protože tentokrát nestihl ani odjezd vlastní rodiny na nádraží. Ale asi potom rychle utíkal za tramvají, takže jsme všichni společně odjeli směr Herlíkovic. Tam jsme z autobusu vyložili POUZE SVÉ batohy a lyže a vyškrábali se k Balounovic chalupě, která je asi kilometr daleko a kilometr vysoko. Večer jsme trávili vybalováním potravinové pomoci pro Somálsko a plánováním výletu „Napříč Krkonošemi a když bude trochu času, podíváme se ještě na Ještěd“. Alfons si nařídil brzký budíček a zahnal nás spát.

Pátek

Ráno náš horský vůdce Alf šířil paniku a honil nás ze spacáků. Silná skupina ve složení Alfons, Tatouch, Plác, Ahalbert a Vrápenec vyrazila směr Výrovka, Sněžka a pobřeží Baltu. Já a Madla jsme statečně vyrazily s nimi. Naše tempo ale nebylo pro jejich sportovní duchy (a těla) dost dobré, a tak nám na Rovince dali skývu chleba a zmizli. Pak jsme je již více nespatriily. Jak

se měli na Výrovce a co všechno viděli, se zeptejte Alfonse. Rád o tom vypráví.

My s Madlou jsme se měly dobře. Jely jsme na Horní Mísečky a přes Medvědin na Vrbatovu boudu. Návštěvníků hor bylo přiměřené množství, sluníčko svítilo a vidět bylo daleko. Jenom nám chyběl horský vůdce nebo aspoň mapa. Madla spadla jen jednou, když jí při překonávání sjezdovky uklouzly lyže a zahučela až ke spodní stanici vleku.

Kule a Špatníci podnikli kulinářský zájezd do Benecka, a potom před Mísečkami zhy-nuli na trati (někteří tomu říkali revoluce). Po návratu se připojili k těm, kteří si užívali u chalupy a svedli soubor s rolbou při stavbě eskymácké honičky. Také uvařili chutnou večeři - tři prádelní hrnce kolínek s 2 kg slaniny, 2 kg česneku a několika krabičkami velmi matlavého taveňáku.

Po zbytek večera pak všichni členové Klubu mladého čtenáře četli Čtyřlístky a všichni členové Klubu senilního čtenáře Kapitána Klosse. A ti, kteří celý den šetřili síly, propadli nočnímu životu a hazardním

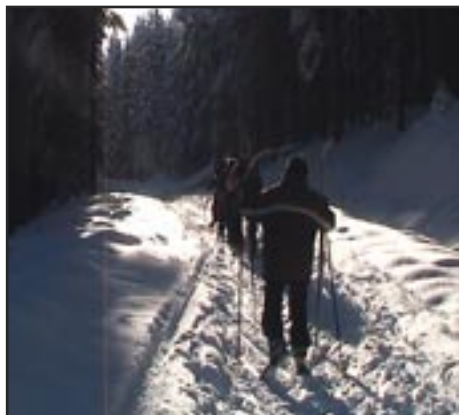

hrám a skupovali pozemky a stavěli domy a hotely a dělali dluhy...

Sobota

Alfons zase ráno šířil paniku, ale podstatně menší než včera. Díky tomu jsme vyrazili dobře o hodinu později, vesměs směr Rovinka a Mísečky. A přitom na Výrovce je tak krásně! Na cestu se také vydali Pytlíci a Alfíši. Cestou jsme se různě potkávali a zase rozcházeli a předávali si pozdravy a hodnotné informace (kdo kam šel, že hezky svítí sluníčko, kam kdo nešel, kdo koho kde viděl, kdo koho kde ztratil, jak si Sova přeje brýle...).

Večere bylo opět dost. Plác, Alfons, Sova a Ahalbert statečně doplňovali vydané kalorie, až jeden prádelní hrnc z rýže snědli úplně sami. Ten třetí holt zbyl zase na ráno. Jinak večerní program viz pátek.

Neděle

Dopoledne jsme balili věci a hospodářské přebytky. Tentokrát se vezly zpátky pouze: 4 bochníky chleba (z toho 1 namazaný, u Hošků budou mít celý týden co snídat), 7 másel, 1 kg česneku, 3 pomazánková másla (z toho 1 otevřeně), půl cihly eidamu, několik krabiček taveného sýra, 22 tatranečků, 20 Delis, 9 čokolád hořkých, šišku salámu a ještě asi dalších 10 kg potravin, na které si teď už nevzpomínám. Je jistě chvályhodné, že před tím, než je někdo zkonsumuje, jim bylo dopřáno navštívit naše nejvyšší pohoří a nadýchat se čerstvého vzduchu.

Také jsme hráli eskymáckou honičku. Byla zbudovaná na svahu. To nám zvyšovalo tělesnou kondici (a rvalo plíce). Za chvíli jsme měli sněh všude a byl čas k návratu.

Vlak jsme netradičně stihli opět všichni (vid', Bambule). Snad jsme ani nic neztratili a nezapomněli. Až na Tatoucha, který tak dlouho zahraňoval ostatním výstroj i výzbroj, až si na chalupě u Balounů zapomněl svou bundu.

Saša

Pololetky - ještě jednou od Vrápence!

30. ledna - 2. února 2003

Ve čtvrtek, hned, co jsme obdrželi naše skvělá vysvědčení, jsme se sešli na Florenci za účelem strávit společně prodloužený víkend na horách - v Herlíkovicích u Balouna. Na nádraží dorazili všichni včas až na Ahalberta. Nejprve dorazil pan Ahalbert s Pibižuchem a Vavřincem. Když jsme se Ahalbertova tatínka ptali, kde je Aha, odpověděl nám: „On nějak nestihl můj odjezd z domova.“ Ahalbert nakonec dorazil, dokonce ještě než pan řidič nastartoval, takže mohl v klidu tvrdit, že měl vše skvěle načasované.

V buse jsme nejdříve spali a pak, když pytlíčí řev začal pomalu přehlušovat řev motoru, jsme museli mírně zakročit. Odnesli to Pibižuch a Bambul. Pak jsme pomlouvali domácí hokejovou soutěž. Také jsme narazili na téma Národní divadlo a klesající úroveň představení oproti menším divadlům. Kolem osmé jsme dorazili, bez větších problémů s náledím, do Herlíkovic, kde si každý oproti loňsku vzal pouze svoje věci z kufru od autobusu.

Pak jsme začali stoupat do hor. Bylo večerní lyžování, a tak Ahalbert vyrazil po sjezdovce a ostatní po cestě. Já jsem si vzal s sebou boby, a tak jsem nějakou chvíli táhl batoh za sebou na bobech. V chalupě hned začali pobíhat nějakí maníci v uniformách a tropit strašný kravál. Postavili jsme lešení a naplánovali asi osmdesátikilometrový výlet na zítřka.

Ráno jsme vstali za pípotu budíku již v půl sedmé (ne, to není překlep). No, vstali Alfons, Ahalbert, Tatouch, Plác a já. Ve

tři čtvrtě na devět jsme vyrazili z chalupy. Bylo nádherné počasí a obloha bez mráčku. Šli jsme po cestě na Rovinku a pak na Horní Mísečky. Dále se šlo do kopce po serpentínách na Zlaté návrší. Tam jsme zjistili, že jsou dvě hodiny, a tak jsme si dali vitamínovou a energetickou bombu v podobě brusinkového nealko grogu. Byl docela dobřej. Na hřebenech foukalo a mně byla zima. Došli jsme na rozcestí za pramenem Labe. Já jsem protestoval, že už dál nechci, a Alfons nás začal přemlouvat, že chce udělat velký okruh a aby s ním někdo šel. Já jsem mu to sice slíbil, ale byla mi strašná zima a vůbec se mi nechtělo. Alfonsovi se omlouvám. Alfa to neodradilo, a tak se rozhodl přemluvit Ahalberta a řekl mu, dvě krásné věty: „Aha, je to tam krásný, pojď se mnou, já to tam moc neznám a zabloudil bych.“ a „Jo, to není moc daleko, to je necelých patnáct kilometrů.“ Aha zbystril, poněvadž ve skutečnosti to je asi trojnásobek. „Jak to?“ zeptal se Aha.

– „No, ty z kopce se nepočítaj.“ Tak Ahalberta taky nepřesvědčil, a tak jsme šli zpět přes Voseckou boudu na Vrbatovu boudu. Pak následoval krásný sjezd na H. Mísečky a těch zbývajících 15 do chaty bylo už v pohodě. Domů jsme přiběhli až za tmy. Večer se něco hrálo, ale co, to nevím.

V sobotu jsem vstal později než v pátek. Dopoledne šli někteří jedinci na běžky a já jsem zůstal bobovat u chaty. Součástí našeho lenošení u chaty byl výstup na Žalý. Na bobech a saních jsme taky závodili a blbli na sjezdovce. Večer jsme hráli asi do půl třetí ráno Monopoly. Vyhrál Kubula.

Druhý den ráno, tuším v neděli, jsme nejdřív uklidili chatu a pak se začali zabývat problematikou ucpaného WC. Kule se snažil nějaké nápady praktikovat, ale nějak

moc mu to nešlo. Pak jsme si zabalili běžky a batohy a nasměrovali si to směr Vrchlabí. Zde se mi opět osvědčily boby, na které jsem si dal batoh a ke straně připnul lyže. Na druhou stranu jsem si půjčil lyže od Madly. Když došel snůh, tak jsem se jenom zvednul a nasadil si batoh na záda, a to i s bobama a lyžema. Před nádražím jsme ještě navštívili místní supermarket. Spousta kluků si nakoupila tunu zbytečných sladkostí, přestože jsme měli ještě nějaké erární jídlo. Po páte jsme odjeli vlakem směr Praha. Po cestě jsme několikrát přesešli. Na Hl. n. Praha jsme udělali kolečko, i když Alfíši měli nějaký velký odpor - zkrátka byli odporní. Potom jsme šli nebo jeli domů. Počasí nám přálo, a tak mohu v klidu konstatovat, že se výprava povedla.

Vrápenec

Zimní puťák - Jeseníky

Den první

Již na zimní výpravě do mě hučeli, ať jedu na zimní puťák. Nejdřív jsem myslel, že pojedu, potom že nepojedu, no a nakonec jako že jo. A tak jsem dostal informaci dostavit se v pátek ve 21:30 na Hlavní nádraží. Ale ve čtvrtek dopoledne mi zavolal Alfons, že na Slovensku jsou kalamajky a lavinová nebezpečí, a tak že se jede do Jeseníků, a tudíž se mění odjezd na sobotní ráno. A tak jsem musel v sobotu ráno vstávat již ve 4:30! Sraz na nádraží byl v 6:30. Byl jsem tam opět jako první, později přišel Maďal se ski-alpama a s Tatuchem, pak přišel Chechta se ski-alpama, Strach, Kule, no a nakonec Alfons, opičák jeden, se ski-alpama. A tak jsme se vydali na nástupiště číslo 5. Obsadili jsme kupéčko ještě s jednou nerudnou paní, která stále zapínala topení. Cesta vlakem ubíhala rychle, Maďal opravoval svoje pouzdro na Belpasku, Kule natáčel, Strach vybalil svou bábovku od maminky a ostatní prostě prudili nebo spali. V Zábřehu jsme přestoupili na červený vlak, který měl klíčky jako u auta, kterými se otvírala okna, a super záclonku. Ve vlaku řešil Strach ještě s nějakými intelektuály stavbu mostů - nuda. Vystoupili jsme v Novém Malíně, kde jsme ještě nějakou dobu skejsli díky nazouvání návleků a svlékání přebytečných vrstev. No a když jsme už všechno udělali, vydali jsme se hore. Avšak asi za půl hodiny jsme si dali sváču, za další půlhodinu oběd a ještě asi dalších deset pauz. Potom jsme vylezli na kopec, z něj opět dolů, pak jsme došli na takové hezké rozcestí a pak jsme asi půl hodiny tlachali. Také jsme se rozhodli, že půjdeme spát ani ne o kilák dál. A tak jsme postavili stany, uvařili večere a šli spát. Ještě k vařicím a spacím skupinám: 1. Tatouch, Maďal a já. 2. Kule a Strach. 3. Alfons a Chechta. Já jsem spal každou noc u někoho jiného.

Zapsal Kubula

Den druhý

Po noclehu v lese nedaleko rozcestí Hvězda jsme se ráno vydali na cestu ke Skřítkovi po zelené značce. Bylo sice pod mrakem, ale jasno a teplota hluboko pod bodem mrazu. Ideální běžečskou stopu úbočím Černého i Bílého kamene ničilo naše pěší i naše ski-alpinistické komando. V sedle Skřítek si Alfons, Chechta a jim podobní dlouze užívali pohostinství blízkého pohostinství a časně po obědě jsme začali stoupat na hlavní hřeben. Prošli jsme mraky a kolem třetí odpoledne jsme se již slunili na Ztracených skalách (1151 m.n.m.). Kýčovité počasí, výhledy do kraje a sněhové figurky malých smrčků lákaly k focení a tak se peleton při cestě na Pec, Pecný a Břidličnou horu notně roztrhal. U kamenné budky na Jelení studánce (cca 1300 m.n.m.) jsme se sešli za soumraku. Následovalo povinné focení červánků, vaření na vařičích a boj o místa na lavicích. V noci přišel od Praděda otrlý polský párek a po posílnění tatrankama zalehl s jedním tenkým spacáčkem a bez karimatky na kamennou podlahu.

Den třetí

Ráno nás vylákal východ slunce nad inverzními oblaky poměrně brzy ven z budky. Díky fotošilenství jsme však vyráželi ve standardní době. Cestou po hřebeni (Velký Máj, Kamzičník, Vysoká hole...) na Petrovy kameny jsme se stačili opalovat, naobědvat a vzájemně poztráčet. Sjezdovka nad Ovčárnou oddělila (málem natrvalo) skialpo-

stvo. Šli jsme sice téměř stejnou trasou přes Praděd na Švýcarsku, ale díky malým odbočkám a zastávkám (my jsme čekali přes hodinu na Švýcarsně, lyžníci zhruba stejnou dobu pod vysílačem) jsme se sešli na večer na domluveném místě pod Velkým Jezerníkem. Lyžaři přišli za mlhy, za soumraku, v době, kdy my jsme byli už metr zakopáni. V noci bylo -15, ale ve spacácích se přežít dalo.

Den čtvrtý

Mlhou a silným větrem jsme vyrazili po značně členité hřebenovce směrem na Červenohorské sedlo až na Velký Klínovec (sedlo 4112 m.n.m) zatímco pod námi se dala v mezerách mezi mraky sledovat krásná úboční cesta. Na Červenohorském sedle jsme se naobědvali v předsálích vysokohorských hotelů a pak po družstvech vyrazili na Červenou horu a Vřesovou studánku (tam jsme se všichni opět sešli). Počasí nic moc, ale podstatně vlídnější

než ráno. Spali jsme v sedle pod Vřesovou studánkou. Na noc se vyjasnilo a bylo opět notně chladno.

dobu nečinila problém. Vaření večerí na vařičích podle stanů se opět osvědčilo (měli jsme téměř soukromé snídaně i obědy).

Den pátý

Urodil se krásný mrazivý den, jen větru bylo o něco více, než je příjemné. Cestu na Keprník a Šerák nám upravila rolba, tak jsme se mohli soustředit na vyhlížení do kraje a stabilizaci polohy proti větru (na Keprníku se téměř nedalo udržet na nohou). Ze Šeráku se skialpové družstvo vydalo do Ramzové po sjezdovce a pak piglovali svah a učili se od Maďala lyžovat. My, pěšáci, jsme se vydali do Ramzové přes Obří skály, půlka z toho byla nádherná cesta metrovými závěsemi prašanu prudce z kopce. No, a večer jsme se sešli v Ramzové, vyzvedli Chechtu z hospody a odjeli vlakem domů.

Závěrem: Jeseníky, původně považované za "nouzovky" (na Fatře byly laviny) nás všechny příjemně překvapily. Možná sice trochu víc civilizace, než bylo nutné, ale se spaním problém nebyl. Terén je optimální pro běžky (my měli pěšky). Ani teplota pod -5 přes den a pod -15 přes noc po celou

Tatouch

Hra po Praze s Ginkgem - 2003

5. dubna

jsme se sešli v klubovně po kecu asi v 8:00 ráno. Když jsme se konečně vysoukali ze svých spacáčků a trochu v klubovně pouklízeli, mohli jsme vyrazit. Horší bylo,

že po včerejším dešti mi neuschly boty, proto jsem musel vystrachat nějaké sandále. Odebrali jsme se na zastávku Divadlo na Fidlovačce a nasedli jsme do tramvaje. Jeli jsme asi 16 minut a vystoupili jsme na stanici Malostranská. Prošli jsme podchodem a vešli na méně hezké náměstíčko. Kluci a holky z Ginga přišli za chvíli. Pak Alfons něco vysvětloval a já s Kubou jsme ho nemohli poslouchat, neboť se nám dral z rukou útěku chtící Myšák. Ten pak naštěstí přestal otravovat, ale štěstí mu nepřálo. Běžel maraton vedle Alfonsova kola, protože nechtěl hrát.

Tak se aspoň trochu proběhl. Poté jsme se odebrali na Kampu (?) a tam hra začala. Šel jsem po Karlově mostě s Bambulem a tam jsme uviděli Vrápence. Pak jsme šli dál a někde jsme se rozpojili kvůli

úkolům. Já jsem potkal Hrocha, který měl úkolů jak naseto. Proto mi narval do ruky papírek, že se mám zeptat někdyho pana Dobrovského, kdy žil. Pak jsem zjistil, že už je pod hlínou někde na Kampě. Když jsem ten úkol splnil, šel jsem zjistit, co hrají dnes v divadle Na Prádle. Hra potom skončila a vyhlašovaly se výsledky. Pak jsme udělali

kolečko, Maďal natočil nějaké extraultravideo na kameru, rozdaly se lístečky a šlo se domů. The konec.

Tento zápis našel Ondatra

Otvírání studánek a Velikonoce

Jednoho březnového sobotního rána

jsme se sešli na Smíchovském nádraží v celkem hojném počtu. Nastoupili jsme do vlaku a rozjeli jsme se do Jinců. V Jincích jsme vylezli z vlaku a vydali se ke známé louce.

Zde jsme posváčili a začali vyrábět Mo-

rany. Před samotným rituálem ukončení zimy je ještě ohodnotila zvláštní porota a poté jsme je již za zařikáadel hodili do vody a utopili. Poté jsme šli dál. Cestou jsme hráli různé hry o fazolky typu „indiáni“ a „povodeň“. Na jedné příhodné louce jsme si zahráli kolíky, posváčili a šli dál. Došli jsme až na Plešivec, kde jsme chvíli pobýli, a šli zase zpátky k nádraží. Cestou jsme si zahráli ještě kolíky. Pak jsme odjeli vlakem domů.

Zapsal Mungoslav

Den 1. - 16.4.2003

Pozor! Ondaťra se příliš nedrží skutečnosti a tak žádáme čtenáře, toužícího se dozvědět pravdivější popis, o strpení. V dalším ŠUPu snad vyjde Ahalbertův zápis.

Ve středu v 16:?? byl sraz na Hlavním nádraží. Měli jsme jet vlakem až na mě neznámou zastávku. Na té za-

stávce jsme vystoupili a šli na jiný vlak, kterým jsme jeli asi 3 - 4 zastávky a tam jsme vystoupili. Vystoupili jsme na ne zrovna krásně vypadajícím nádraží a rozhlíželi jsme se, kudy asi půjdeme. Někdo navrhl, že bychom mohli spát v malé nádražní boudičce, ale to už se Kule brodil rákosím a hledal, kde je konec. Tak jsme se za ním pustili a hledali jsme konec s ním. Nakonec jsme skončili u nějakého stromu (samozřejmě

obrostlého rákosím) ale když jsme spatřili, jak to okolo něj vypadá, radši jsme se pustili dál. Šli jsme asi 260 metrů a narazili jsme na potok, asi metr úzký. A tam jsme si řekli, že ráno vstaneme o něco dřív a pojedeme vlakem asi 1 zastávku a přestoupíme. Tím dalším vlakem že pojedeme asi 3 zastávky a opět přestoupíme. Pak pojedeme asi dvě zastávky a poté půjdeme konečně po svých. Tak jsme začali stavět kopule, které jsou mnohem prostornější než tropiko (pro ty, co o tom nic

Rudl na 4 vejce

nevědí, připomínám, že tropiko i kopule je stan). A šli jsme se vyspat.

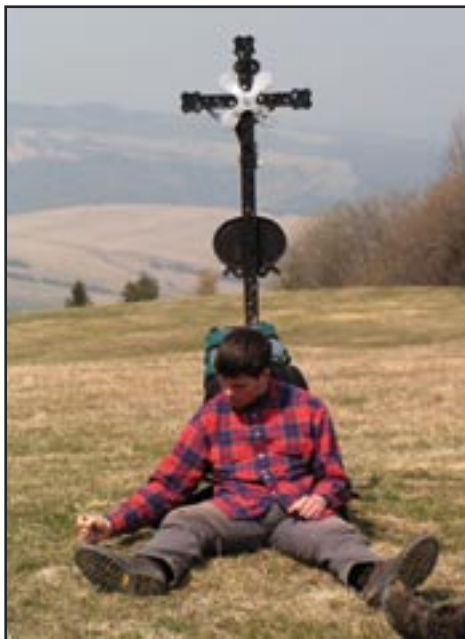
Den 2. - 17.4.2003

Ráno jsme se probudili. K obědu byly záviný. Měli jsme docela dost času, tak jsme si pomalu sbalili. Pak jsme vyrazili v čele s Tatouchem. Brodili jsme se rákosím a zase narazili na ten strom. Pak jsme šli asi 400 metrů a přešli koleje. Hupsli jsme na nádraží a čekali na vlak. Ten přijel asi za 10 minut. Nastoupili jsme do něj a udělali to, na čem jsme se včera domluvili. Tzn., že jsme jeli asi jednu zastávku, na té jsme přestoupili na jiný vlak a s tím druhým vlakem jsme jeli asi 3 zastávky a pak jsme přestoupili ještě na jiný vlak, s kterým jsme jeli asi jen 2 zastávky. Pak jsme šli po svých. Asi po 3 kilometrech jsme našli super pláček na frisbee. Tam jsme pařili a pařili, až jsme dopařili a udělali si oběd. Zrovna nevím, co k bylo k tomu obědu, ale vím, že jsme pak šli dál po červené. Párkrát jsme šli doleva, pak zase doprava, pokračovali jsme rovně a někdy jsme se zastavili a nahlédli do mapy, jestli jdeme správně. Někdy jsme zasta-

vili asi na 10 minut abychom si zaházeli frískem a odpočinuli. Šli jsme dál a pořád neodbočili z červené. Pak jsme se zastavili úplně a sedli jsme si na klády, které byly opodál. Poté jsme hledali jsme místečko na spaní a jako první se vrátil Kule s tím, aby jsme se nastěhovali hned do protějšího lesa. Tak jsme neušli ani 250 metrů a byli jsme na místě. Tam jsme se usadili a stavěli kopule. Poté jsme se mohli nastěhovat a zapálit nikoliv požár, ale oheň. Musely se vyndat smažáky, které byly už skoro bez strouhanky. Začali jsme je smažit a potom jsme je snědli. K tomu jsme ještě měli bramborovou kaši. Pak jsme večer pařili u ohně na kejtru a potom jsme šli spát.

Den 3. - 18.4.2003

Vzbudili jsme se o něco později, než jsme měli večer naplánováno. K snídani bylo něco dobrého, už ani nevím, co. Pak jsme museli tahat Ahalberta ze spacáku (trochu jsme se pobavili), ale nakonec studánka na něj nečekala (možná to byl potok). Nakonec jsme si tedy sbalili a vyrazili. Ušli jsme dobrých pět kilometrů a dali si oběd. Bylo

tam něco bílého, což nám vysvětlil Kule, že lidi to mají na to, aby mohli ze sondy dělat mapky. Ty bílé ubrousky nám skvěle posloužily na oběd a polední siestu. Pak jsme si 5 - 6krát zahráli frísko a s jinými pravidly. Bylo to fakt super.

Pak jsme se vydali dále po červené. Měli jsme spát na nějaké louce, která byla asi 3 km od místa kde jsme hráli freesbee. Tak jsme šli. Cestou jsme potkali nějaký pomník, který se jmenoval Dibrorov pomník. Poprvé jsme spatřili ceduli POZOR! Státní hranice. Pak jsme šli dál. Došli jsme

až na místo kde jsme měli spát. Tak jsme postavili stany a zapálili ohýnek. Pak jsme si uvařili věču a asi ve 21:00 hodin začalo kapat. Pak se to rozrostlo ve velký slejvák. Pak jsme se konečně najedli a šli spát.

Den 4. - 19.4.2003

Ráno jsme se probudili s mokkými stany. Vstalo se neuvěřitelně brzy. Pibižuch a já jsme šli pro vodu. V tu chvíli jsme spatřili auto značky Lada 202 E. Tento off - road se dvacítkou vyškrábal na kopec, kde byl náš tábor. Ten chlap nám řekl, že tudle je jeho pozemek (naštěstí neměl poznámky „v dnešní době“) a jestli vodcaď nevypadnem do hodiny, budeme platit všechny naše úspory z prasátka, načež skočil do svého off - roadu a čtyřicítkou sjel ten kopec. Načež my jsme také skočili do stanů a v neuvěřitelné rychlosti jsme si „v dnešní době“ sbalili. Nejdříve vyrazil Tatouch s Maďalem a (š)Patníky, já a ještě někdo. Šli jsme stále po červené a přemýšleli, jak umlčet Kvíčalu při případném selhání roubíku ;o) Šli jsme stále po červené, pak po nějaké menší silnici a poté jsme dorazili na Velkou Javorinu. Pak jsme sešli kopec směrem na Kamennou bídu a pak jsme šli asi 2 km tam, kde jsme měli mít oběd. Už jsme tam dorazili. V tu chvíli ke mě někdo běžel. Chvilí jsem přemýšlel, kolik bláznů v oddíle asi je. V tom okamžiku však na mě mával lakroskou Kvíčala. Nestačil jsem mu utéci, tak jsem musel poslouchat ty jeho připitomělé výrazy. Pak jsme si tedy dali oběd. Začalo pršet, proto jsme vzali do zajechů a někde pod stromy jsme si vzali pláštěnky. Pak jsme šli pořád po červené, po silnici a pak po cestičce mezi stromy, se sténajícím Kvíčalou, který nám pořád říkal, že se mu chce spát. Pak jsme tedy konečně dorazili na tu cestu, kudy jsme měli jít. Šli jsme po louce a dorazili do našeho budoucího tábořiště. Kolem 16. hodiny jsme pařili frísko a pak jsme postavili stany. Zapálili jsme oheň a udělali věču. Když jsme to všechno snědli, tak se hrálo dlouho na kytáru a pak se šlo spát.

Den 5. - 20.4.2003

Ráno jsme se probudili jako vždy. K snídani byly záviny, u (š)Patníků bylo müsli a ještě něco. Pak jsme vyrazili. Ždolali jsme první kopec a šli po červené. Dorazili jsme k lesíku a tam jsme to na chvíli zapíchli. Pak jsme šli směrem na hezký kopeček. Chvíli se šlo dolů, tam jsme se napili a odpočinuli a šli jsme dál. Šlo se řídkým lesíkem, tam jsem já sám potkal asi jednoho turistu, který si dělal siestu, a pak 2 turisty, kteří mi říkali, že mám kilometrovou ztrátu. Pak jsem konečně dorazil na ten krásný výhledový plácek do krajiny. Pak se šlo zase dolů z kopce, pak po červené hustším lesíkem a tam jsme potkali ještě jednoho turistu, který makal na běžkách. Pak jsme šli dál, až jsme došli na silnici. Odtamtud jsme už šli po zelené a do kopce. Trvalo to asi deset minut, než jsme vyšlápli ten kopec. Pak jsme šli chvíli po silnici a dorazili jsme až k obědovému místu. Tam jsme se nadlábli, trochu se kšeftovalo a pak Pi-bizuch dostal přezdívku Tlamička. Hezká přezdívka, že? Pak jsme šli po silnici, která vedla až na nějakou miniminidálnici (třeba byla mezinárodní, to nevím) a po té mezinárodce se šlo až k nějaké cestě, která

vedla asi 2,5 kilometru k nějaké louce, kde jsme si jednou zahráli ty trapný kolíky. Pak jsme šli k nějakému jezírku (cca 3 km) a tam na rozcestí jsme to zapíchli. Chvíli se tam hrálo klasické házení diskem, pak někdo přiběhl s tím, že jezírko je v lomu a je plné

žab. Tak jsme se odebrali asi o 2 nebo 3 km dál a tam jsme rozbili tábor, zapálili oheň, udělali večeři a šli spát.

Den 6. - 21.4.2003

Ráno jsme se probudili a sbalili jsme si. Kvíčala a já jsme se šli umýt a pak jsme všichni vyrazili. Šli jsme po zelené nahoru do kopce, pak jsme šli takovým malým jehličnatým lesíkem. Odtamtud jsme šli asi 5 kilometrů a odpočinuli si u tabule. Pak jsme šli ještě 4 kilometry k nějakému zámečku (nebo hradu?) a ten jsme obešli, šli jsme z kopce a po silničce či chodníku asi půl kilometru. Tam jsme si zahráli frisbee a udělali oběd. Pak jsme se odebrali k nádraží. Tam

jsmo čekali na vlak necelých 7 minut. Pak jsme do něj nastoupili. Jeli jsme asi jeden a půl hodiny do Brna. Tam si někteří šli něco koupit a pak asi po 12 minutách přijel vlak, který jel až na Hlavní nádraží v Praze. Jeli jsme asi 4-5 hodin a vystoupili v Praze. Tam jsme udělali kolečko a rozdali si pamětní lístečky. Pak se šlo domů.

KONEC

© Ondatra

Účastníci: Kule, Tatouch, Turbo, Maďal, Alfons, Dikobraz, Krup, Horác, Pibížuch, Kvíčala, Ondatra, JentaPaedr, Kubula, Baloun, Kex, Ahalbert, Vrápenec, Křeček, Hroch.

O významu nabodeniček (text dodal Alpín, berte ho jako test inteligence)

To se předpovedni porad porad prsi, ze prsi, a nebude tedy takove vedro, takže vedro s vodou nebude potreba. I když na vjemove bazi mi bazi, ze nesilim, ze nesilim. Když jsem totiz osival, abych zesilil, dost jsem se pri tom osival a malem jsem zesilel. Takze rikali, ze az budu potrebovat jisti, ze to Premysl se svym orem jisti. A ja v tom premysleni neooral, neosil! Radeji, jak radeji, jsem se pokousel vyrobit z krovi krovy na chatu, abych mohl chatovat a zakryt obraz. "Obraz!", kricel jsem na krovi, když bylo suche a tenke. Když ale nahradni naradi na hradni nadvori nebylo vydano, "nevidano!", nadaval jsem na praci i na praci prasek, který docista do cista nevypral smulu z louce. Louce se na louce, je tu rozluceni sesle seslosti.

Květnový Kec - Kuličky

Turnaj v kuličkách proběhl pod mostem na Folimance. Hrál se stylem "malá domu" ve skupinách po třech.

Účastníků bylo 9, což nám umožnilo hru zorganizovat tak, aby hrál ve skupině každý s každým a to právě jednou. Sami jsme ale zpočátku úplně nevěřili tomu, že to vyjde :-)

Každý začínal s deseti kuličkami. Zde můžete vidět, jak hra skončila:

1. Paedr 18
2. Baloun 14
3. Aha 13
4. Mungo 12

- 5-6. Madla 8
- 5-6. Kvíčala 8
7. Jirka 7
8. Ondatra 6
9. Myšák 4

Pořadí družin:

- šPatníci 29b
- Pytlíci 13,5b
- Výři 13b
- holky 8b
- Alfíši 4b

Maďal

1. Voda Sázava

2. - 4. května

V pátek, jako obvykle na Hlavním nádraží u pokladny 24, jsme se sešli. Nastoupili jsme do vlaku a jeli, prostě klasika. Ve vlaku jsme se různě flákali a vystoupili až na zastávce v malé „vesničce“ jménem Mrzkovice. Bylo tak normálně, ani zataženo, ani extrémně hezky. Odnесли jsme lodě a svezli je kousek po vodě k druhému

břehu. Mimochodem tam taky byla dost dobrá lávka (visací most). Na něm to pěkně houpalo :) . Zašli jsme pro dřevo, postavili stany a nažrali se. Cuk se ale musel vrátit do Prahy pro inzulin a váhu.

Ráno jsme se probudili do takového spíš hnusného počasí, tak jsme se rychle nasnídali a připravili lodě. Mně s Kexem nechtěli svěřit novou loď a později jsem pochopil proč. Před námi byl pověstný úsek Sázavy, Stvořidla. Říkal jsem si, že to bude sranda, ale nebyla. Vody bylo celkem málo a šutrů dost. Chvilí to bylo v pohodě a pak to začalo. Vypadalo to asi takto:

„Bum! Bum! Bum! Prásk!“ „Bacha, šutr!“
 „Bum!“ „Zahni do leva! Počkat, radši do prava! Ne, tam néé!“ „BumPrásk!“ „A sakra, teče do lodí!“ „Né, to jsme jenom nabrali vodu vrchem“ „Do háje, mělčina“
 „Tak vylez!“ „Ne, já nechci bejt mokrej!“
 „Dělej!“ „No tak jo...“

...a tak to pokračovalo...

Přes den průběžně pršelo a byla docela kosa. Nevím, jak to zvládali ostatní, ale já s Kexorem jsme byli absolutně mokří. Okolo poledne však bylo naše utrpení u konce a přejeli jsme Stvořidla. Musím teda říct, že i sám mr. Tatouch prohlásil, že to nešlo prokličkovat mezi kameny, ale že si musel vybírat, kde jsou nejmenší.

Zastavili jsme v nějakém campu a tam jsme zapálili oheň a usušili se. Divím se, že jsem to přežil. Zbytek dne byl v pohodě, cestou jsme vzali vodu a zaparkovali to někde u????

Uvařili jsme si nějaké dobroučké jídlo a hupky do spacáčku!

Ráno bylo opravdu nádherně. Ostatně jako celou neděli. Ráno jsme se docela dlouho flákali a nakonec zase nasedali do lodí. Teplota byla velmi příznivá, a proto se celý den cákalo vodou a běda tomu, kdo byl suchý! V poledne, nevím koho to napadlo, jsme zastavili na takové louce plné komárů a ovádů. Hráli jsme frisebee. Několik z nás se šlo vykoupat a den příjemně utíkal. Odpoledne jsme dojeli k Chřenovicím. Tam jsme uložili lodě, převlékli se a mazali k vlaku. Pár lidí šlo sehnat vodu a jen tak tak to stihli. Nastoupili jsme do vlaku a dojeli do Prahy. Udělali jsme kolečko a každý šel svou cestou...

(c)Baloun 2003

37. ročník tradičního pochodu Dobříš - Praha

26. dubna 2003

Pro mne začal pochod tím, že jsem v sobotu v 8:53 ráno přišel na nádraží Vršovice, kde jsem měl ve tři čtvrtě na devět sraz s Kulem. Osobákem jsme odjeli do Bráníka, kde přistoupila Saša s početnou skupinou svých, Kulecích a Tatouchových starých známých. Saša vyprávěla, že chtěla všem koupit hromadný lístek se slevou, jenže ostatní přišli na nádraží dřív a koupili si ho bez ní. Vyčkávajíc průvodčího jsme svorně nadávali na Tatoucha, který místo toho, aby se škrábal časně ráno do Vršovic a jel s námi vlakem, rozhodl se pro autobus. Ten mu jede rovnou ze Smíchova a kromě toho je v Dobříši třikrát rychleji.

Na konečné jsme vystoupili. Bylo krásné teplé počasí. Vyšli jsme a na kraji města potkali Tatoucha. Zanedlouho jsme vstoupili do lesa a hodnou chvíli šli podél dřevěné ohrady údolím Lipízkého potoka. Po čtyřech kilometrech přišlo rozcestí a my jsme si dali první svačinu. Pak jsme šli po žluté značce nahoru k hájovně Knížecí studánky a tam přišla na řadu svačina druhá.

Dál jsme šli po silničce severovýchodním směrem, ale po necelém půlkilometru jsme se rozhodli odbočit nalevo do lesa. Opět jsme chvíli šli. Na jednom rozcestí jsme se ale rozdělili na dva tábory. První se skládal jen z Tatoucha, Saši a vyznačoval se tím, že chtěl pokračovat vlevo, což bylo přibližně na sever. Druhý tábor se skládal ze všech ostatních a vyznačoval se zase tím, že chtěl jít napravo. Tatouch dal najevo, že se o směru cesty s nikým nebaví, a vyšel. Ostatní šli druhou cestou, ale asi za pět minut jsme se všichni sešli a pokračovali dál lesem, cestou necestou. Chvíli to vypadalo, že jdeme na východ, chvíli zas, že jdeme na západ, a já, jelikož jsem s sebou neměl mapu, nemůžu přesně naši trasu popsat. Jisto je, že jsme potkali asfaltku, po té jsme chvíli šli, až přišla křižovatka, na které byl pomník Václava IV., který tu zřejmě také bloudil jako my (to jsme usoudili ze skutečnosti, že na tom po-

mníku byly uvedeny tři letopočty. Václav IV. tu zřejmě vyryl číslo vždycky, když prošel kolem).

Po dalším kilometru jsme došli na křižovatku, z níž cesta rovně vedla do Kytína a cesta vlevo na hřeben. Došlo na mne, abych rozhodl, kudy dál, a tak jsem řekl, že vlevo. To byl konečný signál k odpojení pomalejší části výpravy, jejíž cíl byl pravděpodobně v kytínské hospodě, od rychlejší, jež se skládala z Kuleho, Saši, Tatoucha a mě a jež chtěla dojít alespoň na Skalku. Tak jsme se tedy rozloučili a naše skupina vyrazila nahoru.

Postupovali jsme svižným tempem vzhůru, přičemž jsme na chvíli zastavili, aby mohl Tatouch nasbírat nějakou kytku - kterou, to nevím. Zanedlouho jsme však zase uhnuli, a to doprava na lesní cestu, jež vedla mírně vzhůru, a když ta skončila, šli jsme skrz jakousi bažinku zas přímo nahoru. Po chvíli jsme narazili kolmo na silničku a zatočili jsme doprava. Asfaltka nás dovedla až na místo (520m), odkud po-

kračovala značená hřebenová cesta severovýchodním směrem. Tudy jsme také šli.

Ťapajíce po hřebenovce jsme rozprávěli na téma „SARS a náramky“ - totiž v jednom čínském městě prý zavedli zvláštní způsob, jak zamezit šíření SARS: nakažený člověk dostane na ruku připevněný elektrický náramek, který nelze sundat. Pak nesmí opustit svůj byt. A jak se to kontroluje? Zkrátka, z úřadu vám jednou za čas zavolají domů, a když telefon nikdo nezvedá, dostanete elektrickou ránu tím náramkem. To si člověk přeci jen rozmyslí, jestli radši nezůstane doma, že? Po chvíli jsme ze „SARS a náramky“ volně přešli k „Náramky a Ahalbert“, kde jsme rozebírali možné využití podobného náramku k omezení četnosti mých pozdních příhodů na nádraží. O tom se nebudu dále rozepisovat, více k tomuto tématu snad přinese Vědecký koutek (pokud ovšem někdo něco napíše).

Minuli jsme rozcestí Na soudném (575m) a pokračovali po žluté značce. V bufetu v chatové osadě Na Rovinách jsme zakoupili něco na zub, přičemž nám dopředu utekl Tatouch. Dohnali jsme ho až o pár kilometrů dál za rozcestím U Červeného kříže a chvíli nato jsme dorazili na Skalku (553m). Prohlíželi jsme si zbytky kláštera a kochali se výhledem na Mníšek pod Brdy. Bylo stále příjemné počasí a kolem spousta lidí. Vyšli jsme zvolna po červené směrem na Černolické skály a zase nám na chvíli utekl Tatouch. Po několika kilometrech jsme se na jednom rozcestí rozhodovali, zda půjdeme přes Černolické skály do Prahy, nebo kousek na vlak do Dobříchovic nebo Všenor. Už se totiž trochu připozdívalo a já jsem chtěl ještě večer odjet vlakem do Českých Budějovic. Nakonec jsme si řekli, že lepší bude pokračovat po původní trase.

Na Černolických skalách jsme se na chvíli zastavili na vyhlídce a když jsme odcházeli, zase jsme ztátili Tatoucha. Potkali jsme se však již za několik málo minut. Následující červenou značku jsme sestoupili

do údolí a šli kilometr rovnou východním směrem, pak se cesta obrátila pravým úhlem doleva a pokračovala severně. Překročili jsme několik malých, ale poměrně hlubokých údolíček a došli až do Jílověště. Do Zbraslavi-Baní zbývalo již jen asi 8km, což však nikdo z nás přesně nevěděl, anžto jsme neměli mapu a turistické směrovky ukazovaly vždy nějaké podezřelé číslo. Polovina výpravy prohlásila, že ji to už přestává bavit, nicméně pokračovali jsme v chůzi směr Praha. U přehrady Vrané nad Vltavou jsme ztratili značku a prošli hlubokým korytem potoka na druhou stranu údolíčka. Značku jsme opět našli, ale ještě než jsme se po ní vydali, usedli jsme a snědli poslední zásoby.

Tma rychle houstla a my jsme vstali, připraveni na závěrečnou etapu (2km). Listnatý les se změnil ve smrkový, cesta vedla chvíli podél ohrady. Snažili jsme se rozeznávat různé hlasy ptáků, které byly ve ztichlém lese zřetelně slyšet. Vynořili jsme se u silnice do Baní a po chvíli jsme dorazili na konečnou autobusu „Zbraslav-Baně“, kde jsme pochod ukončili. Zanedlouho nás již městský autobus unášel k centru.

Celkově jsme za 9,5 hodiny hrubého času ušli vzdálenost asi 36km. Rozloučili jsme se v Malé Chuchli (vystupovala Saša), pak ještě jednou na Smíchovském nádraží a tam jsme se rozprchli.

Ahalbert

Jarní sraz, sraz s Ginkgem

(23.-25.5.2003)

Sešli jsme se v pátek na Hlavním nádraží ve třičtvrtě na šest u pokladny č. 24. Cesta vlakem trvala asi čtyři hodiny. Každý se snažil, aby mu cesta co nejrychleji utekla, a tak někdo hrál Abalone, někdo si četl a někdo jen tak koukal z okna. Když jsme vystupovali v Horním Dvořišti, tak bylo asi deset hodin večer. Ještě za noci jsme se vydali směrem k osadě Herbertov na potoce Větší Vltavice. Tak po hodině chůze jsme našli uprostřed lesa nějaký pohodlný plácek a na něm jsme přenocovali. Někteří postavili stany a někteří spali jenom pod širákem.

Ráno každý něco posnídal, a potom jsme ještě chvíli čekali na Ahalberta s Kulem. Jakmile bylo vše OK, vydali jsme se pod vedením Ahalberta směr neznámá osada. Po pěti minutách chůze jsme poprvé přešli Větší Vltavici. Následně jsme pokračovali asi pět kilometrů po silnici, která se vinula

zdejší krajinou. Na jedné křižovatce jsme narazili na jednoho z řad Gingařů a ten

nás přes pole a louky dovedl do oné osady, kde již od včerejška čekali ostatní Gingaři. Každý poobědval se svojí skupinkou (vařilo a jedlo se po předem určených skupinách). Po obědě začala tradiční srazová hra, kterou tentokrát připravilo Gingo. Ještě před jejím začátkem byl určen čert, který se měl postarat o zapálení slavnostního ohně. Byl problém s malou účastí z řad našeho oddílu (Vyšehrad), zvlášť pak u Špatníků a Výřů, kde byl nasazen pouze jeden závodník z každé z nich. Týmy byly vypuštěny do vymezeného terénu asi ve dvě hodiny. Čekali tam na ně deset rozmanitých úkolů, zaměřených na znalosti, dovednosti, obratnost a paměť. Současně, když se dvě družstva potkala v poli, tak došlo k hadrákové přestřelce. Z té vždy vyšel jen jeden vítěz a jeden poražený. Hra končila okolo šesté, kdy se postupně jeden tým za druhým vracely zpět do osady. Po krátké pauze určené zmoženým závodníkům se postupně uvařily večere, někdo se došel vykoupat, někdo

si zaházel s frisbee a někdo se jen tak válel a relaxoval. Když se začalo stmívat, byl ohlášen nástup, a tak se všichni urychleně navlékli do krojovek a shlukli jsme se na louce. Zde bylo proneseno několik slov a poté jsme se v tichosti odebrali ke slavnostnímu ohni. Čert pak zapálil oheň. Nejprve se rozezněla zahajovací píseň Ginga a poté

naše. Následovalo vyhlášení výsledků odpolední hry. Pro každé družstvo byla jimi vybraná píseň. Asi za hodinu byl zrušen čertovský kruh a první část lidí odešla spát. Následovala spousta písniček. Postupně odcházeli další a další. Ti úplně poslední šli spát až velmi brzo ráno.

Druhý den se postupně všichni probudili a posnádali. Po snídani jsme si házeli s frisbeečkem a pak jsme se rozdělili do družstev na lakros. Ten s nepatrným náskokem vyhráli Gingaři. Po zbytek dopoledne jsme byli v osadě. Po obědě, který si každý uspořádal, kdy zrovna měl čas, jsme se pomalu začali balit. Cestou na vlak jsme za osadou u jedné studánky nabrali vodu. To šlo dost pomalu, a tak někteří z nás nabrali zpoždění. I když byli někteří nuceni kvůli časovému zdržení cestou na nádraží běžet, na železniční zastávce jsme ještě několik minut čekali. Cesta vlakem byla přibližně stejná, akorát na rozdíl od cesty sem jsme dvakrát přestupovali. Většina lidí vystoupila ve Vršovcích a zbytek na Hlaváku. A tak skončil Jarní sraz ...

zapsal KEX

RAZ 2003 HERBERTOV 23-2
 Z 2003 HERBERTOV 23-25.5. SRA
 OV 23-25.5. JARNÍ SRA
 S. JARNÍ SRAZ 2003
 RBERTOV 23-25.5. J
 NÍ SRAZ 2003 HERB
 OV 23-25.5. JARNÍ S
 Z 2003 HERBERTOV 23-25.5.

Avia B - 534

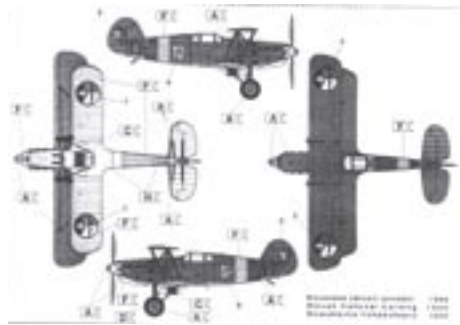
Firma Avia vyvinula poslední československý stíhací dvojplášník zavedený do výzbroje ze staršího B - 34. Hlavním tvůrcem tohoto vynikajícího letounu byl Ing. František Novotný. B - 534 poprvé vzlétl v roce 1933 a ve své době byl jednou z nejlepších stíhaček na světě.

Ministerstvo národní obrany rozhodlo o nákupu a zařazení Avie B- 534 do výzbroje.

Nová Avia zaznamenala úspěchy na mezinárodní scéně, když čtveřice pilotů těchto strojů získala několik medailí na IV. Mezinárodním leteckém mítinku ve švýcarském Curychu.

Sériová výroba „pětsettricetčtyrek“ trvala až do okupace Československa.

Vzniklo pět hlavních verzí těchto strojů, jmenovitě B-534-I (47 strojů se dvěma 7,7mm kulomety v trupu a dvěma v dolním křídle), B-534-II (99 strojů se čtyřmi 7,7mm kulomety v trupu), B-534-III (46 strojů včet-

ně řecké a jugoslávské objednávky s kryty podvozkových kol a zvětšeným vstupním otvorem vzduchu pro dmychadlo), B-534-IV (272 strojů s uzavřenou kabinou) a Bk-534 (35 strojů s jedním 7,7mm kulometem v ose vrtule a možností jeho náhrady 20mm kanónem).

Po uchvácení Československa Německem v roce 1939 získala část letounů loutková slovenská vláda a zůstaly ve výzbroji až do roku 1944, většinu však používalo Německo pro pokračovací výcvik.

Dvě B-534, spolu s jednou Bk-534, bojovaly v době SNP proti přesile německé Luftwaffe jak ve vzduchu, tak na zemi. Františku Cyprichovi se podařilo sestřelit jeden Junkers Ju 52/3m maďarského letectva.

V Bulharsku byly nasazeny proti americkým čtyřmotorovým bombardérům Consolidated B-24 Liberator, ale bez většího úspěchu.

Jediný exemplář tohoto vyjimečného typu je vystaven ve Kbelích.

Délka.....	8,20m
Rozpětí.....	9,40m
Výška.....	3,15m
Hmotnost prázdného letounu.....1460kg
Vzletová hmotnost.....	1980kg
Maximální rychlost.....	405km/h
Dostup.....	10600m
Dolet.....	600km

Literatura

Tatranští orli nad Kubání-J. Rajlich

Súmrak slovenského letectva-HPM-1.2003

Jako každý rok se konal vánoční Kec a na něm přemyslovské volby. Jejich výsledkem je, že pro příští volební období nemáme Přemysla ale Přemyslu. Uvidíme jak se ve funkci osvědčí. Mimo jedení cukroví jsme se také věnovali zpěvu za doprovodu Ahalberta na klávesy a Sovy na violoncello. Dostavil se i Hroch s elektrifikovanou kytarou a tak nebylo legraci nouze.

Na Stromku proběhlo hledání Keltského pokladu za pomoci nastrádaných mapek. Kdo mapky neměl nebo zapomněl, musel si je vydělat a tak získali šPatníci již zpočátku slušný náskok a našli poklad jako první. Pod letitými násosy borových větví byl ukryt pravý nefalšovaný měděný Keltský kotel z Turecka, plný mincí duhovek z Opavie. Pak se celý průvod vydal na Poradní Skálu, tam se zpívalo, rozdávalo a tak všelijak podobně, však už to znáte.

Jako obvykle jsme se hned po vánocích vydali s teepkem do Rychlebských hor. Sněhu bylo pramálo a navíc několik dní lilo jako z konve. Ale ani to nám nezabránilo v hojně lyžařské činnosti. Dokonce se za námi přijeli vyudit dva nováčci, Hroch a Křeček. Otestovali jsme nový měděný kotel, který si získal takovou oblibu, že se dostal až na titulní stranu pamětní kartičky.

Konala se zimní výprava na Krivoklátsku. Počasí však bylo takřka jarní a tak nezmrzl jediný účastník.

Lednový Kec byl Kecem stopařským a další den se jednotlivé družiny vydaly do muzeí a za jinými kulturními požitky. Tak například šPatníci pouštěli na Letné balón, ovšem v nepřilíš hojném počtu a s nepřilíš velkým úspěchem.

Na konci ledna nás opět pohostili Balounovi ve své chaloupce pod Žalý. Krkonoše tak na tři dni ožily množstvím kilometrůčtivých běžkařů. Mezi nimi zvláště vynikali Madla i Myšák. K dalším kratochvílím patřilo padání ze sjezdovky a zapomenut jistě nezůstal ani kapitán Kloss.

Začátkem února hlásila Fatra lawinové nebezpečí č.4, a tak jsme nakonec slevili ze svého záměru a vydali jsme se na přechod Hrubého Jeseníku. Počasí nám přálo, celých pět dní jsme se pohybovali na ostrově v moři inverzních mraků. Teplota nestoupala výše, než k deseti pod nulou a tak jsme si užili krásné polární dobrodružství. Kotula letos vystřídal Kubula a plně ho nahradil ve funkci rozveselovače výpravy.

Krup se vrátil z výletu k protinožcům.

Všechny nedostatky v Kulturně-Historickém vzdělání vyšly najevo při únorovém Kecu. Po něm byly naplánovány družinové výpravy, účast ovšem nebyla příliš hojná a nejedna výprava se dokonce musela odvolat.

Ještě před příchodem jara proběhlo několik lýtých hokejových zápasů na zamrzlém rybníku v Hrnčářích.

Další Kec prověřil naše znalosti ptáků. Jaro jsme zařídili tradičně v Jincích utopením množství Moran. Nechyběl zápas v kolicích a Mungo pak získal titul největšího Jaromila.

Po skončení jarního kytičkového Kecu nás čekala společně s Ginkgem hra na Malé Straně. Uličkami po několik hodin brázdily fiktivní tramway a mezi nimi se proplétali nenápadní vyzvědači.

Měl vyjit ŠUP.

Letošní velikonoce jsme strávili přechodem Bílých Karpat. Začali jsme exkurzí do větrného mlýna v Kuželově, následovalo zdolání Velké Jarožiny a mezitím jsme ještě pilně trénovali Frisbee podle skutečných pravidel, která nastudoval Krup v Austrálii.

Po delší době jsme opět zahájili jarní vody sjezdem Stvořidel. Bylo ale velmi málo vody a tak máme do podzimu ko opravovat. Druhá, čtyřdenní, voda byla pro změnu zakončena pohmožděním Kotula a lehce podprůměrně koordinovanou akcí vylovení.

Netradičně jsme ještě v květnu uspořádali jeden Kec, a to s turnajem v kuličkách. Akce byla úspěšná a tak by se tradicí mohla stát.

Sraz se Ginkgaři rozhodli uskutečnit až u Dolního Dvořiště. Zprvu se nám to nezdálo, ale nakonec asi nikdo nelitoval, že jsme jeli takovou dálku. Slavnostňák se protáhl do ranních hodin a tradiční zápas v lakrosu jsme samozřejmě opět prohráli. Ale příště už dostanou ko proto!

Jako každý rok se v červnu družiny vydaly na samostatné výpravy. Velké popularitě se těšil sport velocipedistický. Díky Vrápencově mystifikaci přišel Ahalbert včas na nádraží a byl velmi rozhořčen, že bude muset na vlak čekat. šPatníci zase stihli za jeden den navštívit Ameriku, Mexiko a Srbsko.

V Respektu vyšla fotka Křečka, jak signalisuje při Guláši-Mikuláši na Hrad.

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává stř. ml. Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2, www.vysehrad.org

vydáno nákladem: 45 výtisků

příjem příspěvků: SUPERMAŠINA://c:\ŠUP, moucka@vupp.cz, diki@volny.cz

uzávěrka následujícího čísla: příště v 16:13

obrazový materiál: Sony TRW 235E, Pentáč MZ5N, Nikon LS2000, Dikoho Olympus, Belpasca a občas i další, **tiskne:** tiskárna

informace o předplatném podává: 0800-123456 (zadarmo!!!), **distribuce:** Katapult s. r. o.

Nevyžádané příspěvky se nezvracejí. Autorská práva k občasníku vykonává vydavatel, jejich porušení může vést k soudnímu procesu nebo rozbití úst. Užití částí, nebo celku (zejm. k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se tresce!